



І. Б. Ковтун

кандидат наук з державного управління,
доцент кафедри державного управління та місцевого самоврядування
Хмельницького університету управління та права

УДК 353 (477)

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ В УКРАЇНІ

Визначено та досліджено такі правові особливості реалізації повноважень органів місцевого самоврядування на регіональному рівні в Україні, як визначення їх як органів місцевого самоврядування, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст, нормативно-правову базу їх функціонування та обсяг муніципальних послуг, які вони надають. Зроблено висновок, що ці особливості, разом із рядом інших, відрізняють районні та обласні ради від рад базового рівня та виступають певними обмеженнями у їх функціонуванні.

Ключові слова: особливість, районна та обласна рада, особливості реалізації повноважень органів місцевого самоврядування регіонального рівня, акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування, управлінська послуга, муніципальна послуга.

Виходячи із аналізу повноважень органів місцевого самоврядування регіонального рівня, а також процесу і механізму їх реалізації, можна стверджувати, що районні та обласні ради наділені певними характерними рисами, які відрізняють їх від інших представницьких органів місцевого самоврядування в Україні. На наш погляд, їх поглиблене дослідження дасть можливість виявити резерви покращення процесу реалізації повноважень цих органів.

В Україні наукові підходи щодо розвитку місцевого самоврядування розробляють такі вчені та фахівці як В. Кампо, В. Кравченко, В. Куйбіда, І. Козюра, О. Лебединська, В. Мамонова, М. Пітцик, М. Пухтинський, Ю. Шаров та ін. Окремі проблеми вдосконалення системи місцевого самоврядування як основи для місцевого та регіонального розвитку розглядаються у працях М. Баймуратова, О. Бойко-Бойчука, В. Вакуленка, М. Пітцика, В. Погорілка, О. Сушинського та ін. Розвиток місцевого самоврядування, в тому числі й на регіональному рівні, визначається фахівцями як найважливіша умова місцевого та регіонального розвитку в цілому.

Якщо звернутися до тлумачення слова “особливість”, то воно означає характерну рису, ознаку, властивість, а також своєрідність, специфіку кого-, чого-небудь [1]. Районні та обласні ради як органи місцевого самоврядування регіонального рівня наділені певними рисами, які відрізняють їх від інших органів місцевого самоврядування, зокрема від рад базового рівня (сільських, селищних, міських).

Таким чином, особливості реалізації повноважень органів місцевого самоврядування регіонального рівня — це компоненти конституційно-правового статусу районних та обласних рад, що відрізняють ці ради від рад базового рівня та визначають специфіку процесу реалізації їх повноважень. Правові особливості безпосередньо стосуються реалізації районними та обласними радами норм, конкретно визначених Конституцією та Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні”.



Першою і найголовнішою, на наш погляд, особливістю реалізації повноважень районних та обласних рад є **визначення їх як органів місцевого самоврядування**, “... що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст” (ст. 1 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”) [2], на відміну від сільських, селищних, міських та районних у містах рад, які є представницькими органами місцевого самоврядування, що акумулюють інтереси територіальних громад відповідно села, селища, міста або району в місті та наділяються виключним правом приймати найважливіші рішення місцевого значення. Саме з цієї особливості і випливають усі інші, адже навіть із цього визначення очевидне особливе місце рад регіонального рівня у системі місцевого самоврядування України.

Але варто зазначити, що законодавство України не визначає ані переліку таких спільних інтересів, ані принципів та порядку, за якими ті або інші інтереси декількох територіальних громад на певній території мають чи можуть визнаватися спільними та такими, що їх повинні представляти певна районна чи обласна рада [3, с. 24].

Досліджуючи природу районних та обласних рад, у літературі зустрічаємо думку про те, що вони виступають органами місцевого самоврядування “асоційованого характеру” [4, с. 655], оскільки ці органи повинні діяти переважно в інтересах територіальних громад сіл, селищ, міст, хоч і мають свої власні серйозні повноваження, проте район та область згідно з ст. 140 Конституцією України [5] не входять до переліку одиниць, у межах яких формуються територіальні громади. Ці адміністративно-територіальні одиниці виступають об’єднаннями територіальних громад, але це не добровільні об’єднання, де окремі територіальні спільноти самостійно визначають, з ким і на який час вступати в організаційно-правові відносини з метою вирішення власних локальних інтересів на зразок асоціації.

Якщо асоціація — це, безперечно, добровільне об’єднання органів місцевого самоврядування з метою більш ефективного здійснення своїх повноважень, захисту прав та інтересів територіальних громад (ст. 15 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні”) [2], то об’єднання територіальних громад у район або область не можна вважати добровільним. Районний поділ України регламентується Указом Президії Верховної Ради УРСР “Про внесення змін в адміністративне районування Української РСР” від 4 січня 1965 р. [6], який чинний і до сьогодні. Як би глибоко ми не вникали в цю проблему, існує незаперечний факт: колективні потреби села, селища, міста не завжди можуть бути забезпечені в межах первинних адміністративно-територіальних одиниць і часто виходять за їх рамки.

Розглядаючи районні та обласні ради як органи самоврядування регіонального рівня, слід пам’ятати, що вони згідно із законом не є у прямому розумінні вищестоящими органами щодо сільських, селищних, міських рад, тому не можуть втручатися в діяльність цих рад і їхніх органів. Більше того, оскільки вони представляють спільні інтереси територіальних громад, у своїй діяльності вони зобов’язані враховувати думку рад, які безпосередньо представляють відповідні громади та найбільш наближені до населення.

Чинним законодавством України про місцеве самоврядування не визначено принципів та форм взаємодії сільських, селищних, міських рад із радами вищого рівня, з органами виконавчої влади, зовсім не передбачено вертикальних зв’язків, тобто зв’язків не адміністративних, а хоча б організаційного, координаційного, методичного характеру. Специфічною рисою сучасного стану розвитку місцевого самоврядування є те, що важливу роль у налагодженні таких взаємозв’язків відіграють обласні ради [7, с. 50].

На наш погляд, найефективнішою формою співпраці між обласними, районними, сільськими, селищними, міськими радами, які функціонують на території району або області, є укладання угод про співпрацю між ними. Це сприяло б більш тісній співпраці між радами цих рівнів, що в кінцевому результаті позитивно вплинуло б на виконання ними своїх функцій та повноважень.



На нашу думку, з метою встановлення дієвих, конструктивних відносин між радами усіх рівнів слід законодавчо закріпити обов'язок обласних рад заключати угоди про співпрацю з районними та міськими міст обласного значення, а районних рад — із сільськими, селищними та міськими міст районного значення радами, що знаходяться на території відповідної області. Такі угоди стали б регулятором відносин між названими органами місцевого самоврядування.

Проте яким би досконалим не був процес взаємодії між органами місцевого самоврядування регіонального та базового рівнів, представництво спільних інтересів передбачає врахування думок багатьох територіальних громад з метою максимального задоволення їх потреб. Цей процес не може відбуватися без певних конфліктів, що виникають, зважаючи на відмінності між громадами регіону. Це ускладнює процес прийняття рішень та реалізації повноважень районних та обласних рад і дає нам підстави стверджувати, що ця особливість реалізації повноважень цими органами є обмеженням в їхній діяльності.

Другою важливою особливістю реалізації повноважень районних та обласних рад виділяємо **нормативно-правову базу їх функціонування**. Ця особливість впливає з того, що через специфіку конституційно-правового статусу обласних та районних рад нормативно-правова база їх функціонування є набагато ширшою за правові основи діяльності сільських, селищних, міських та районних у містах рад. У силу того, що ради регіонального рівня повинні охоплювати великий обсяг практичних питань, акти, видані ними, є обов'язковими до виконання для ширшого кола суб'єктів, ніж локальні нормативно-правові акти рад базового рівня. Також через те, що Конституцією та законами України встановлено тисну взаємодію обласних та районних рад із відповідними місцевими державними адміністраціями, ради повинні керуватися у своїй діяльності певними актами адміністрацій, які стають частиною нормативно-правової бази регулювання їх діяльності. Через великі можливості впливу місцевих органів державної виконавчої влади на органи місцевого самоврядування регіонального рівня, нормативно-правові акти, які приймаються за ініціативою перших, можуть виступати суттєвими обмеженнями в діяльності районних і обласних рад, які перетворюються у квазідержавні органи на місцях та лише створюють ілюзію місцевого самоврядування на регіональному рівні.

Принципові засади діяльності районних та обласних рад містяться у нормах Конституції України [5], Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" [2]. Важливою складовою є також локальні нормативні акти, які є частиною єдиної, тісно взаємопов'язаної, узгодженої системи правових актів держави й за своєю суттю, змістом і порядком створення, сферою дії, цільовою та соціальною спрямованістю володіють багатьма спільними для всіх нормативних актів ознаками. Правові акти органів місцевого самоврядування всіх рівнів, у тому числі й регіонального, за юридичною силою є підзаконними, сфера їхньої дії обмежена межами відповідної території і колом суб'єктів, які знаходяться на цій території.

До актів органів місцевого самоврядування на регіональному рівні належать рішення районних та обласних рад, розпорядження голів, накази керівників відділів, управлінь та інших структурних підрозділів рад, які приймаються одноосібно керівниками цих органів у межах їх компетенції тощо. Рішення є обов'язковими до виконання всіма розташованими на відповідній території органами виконавчої влади, об'єднаннями громадян, підприємствами, установами та організаціями, посадовими особами, а також громадянами, які постійно або тимчасово проживають на цій території. Акти органів та посадових осіб місцевого самоврядування складають самостійну підсистему підзаконних нормативно-правових актів України і разом з Конституцією та законами України, а також відповідними міжнародно-правовими актами, виступають важливим елементом правової основи місцевого самоврядування, встановлюють обов'язкові для населення, органів, установ та організацій у межах відповідної території норми права.



Предметом цих актів можуть бути окремі питання статусу органів та посадових осіб місцевого самоврядування, питання організації їх діяльності, управління комунальною власністю, регулювання місцевих податків та зборів, участь громадян та їх об'єднань у реалізації повноважень місцевого самоврядування та інші питання місцевого та регіонального значення.

Ст. 19 Конституції України [5] та ст. 59 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” [2] зазначають, що органи місцевого самоврядування приймають рішення лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією та законами України. Виходячи із презумпції законності рішень органів місцевого самоврядування, Конституція України не надає ніяким державним органам (крім судових) права на визнання незаконними рішень органів місцевого самоврядування. Іншими словами, йдеться про те, що ніякий державний орган, ніяка посадова особа не можуть свавільно скасовувати чи визнавати рішення ради незаконними. Рішення органів місцевого самоврядування можуть визнаватися незаконними лише в судовому порядку.

У цілому норми, які регулюють діяльність районних та обласних рад, містяться у численних нормативно-правових документах, що належать до різних галузей права. Така ситуація сприяє виникненню прогалин та протиріч між законодавчими та підзаконними актами. Ефективним механізмом подолання їх може бути прийняття Муніципального кодексу [8, с. 63].

Система правових норм не тільки визначає мету та завдання рад, їх компетенцію, принципи побудови та функціонування, а й регламентує відносини в межах організаційної структури місцевого самоврядування; визначає організаційно-правові форми та методи їх діяльності. Тобто основне завдання цих рад — реалізація покладених на них функцій, а завдання правових норм полягає у визначенні найбільш ефективних форм такої реалізації.

Отже, правові норми є невід’ємним елементом механізму реалізації повноважень районними та обласними радами. Однак система права не є чимось незмінним, раз і назавжди даним. Вона складається в силу об’єктивних обставин, які зумовлюють зміни в існуючій системі суспільних відносин, які регулюються нормами права. У міру виникнення якісно нових суспільних відносин, зміни та припинення існуючих виникає, як правило, потреба в нових юридичних нормах, що відображали б ці зміни. Тобто відбувається наповнення структурних елементів системи права новим нормативним матеріалом, який потребує систематизації та відокремлення відповідно до особливостей, регламентованих ним суспільних відносин [9, с. 282].

Наступною правовою особливістю реалізації повноважень районними та обласними радами, на наш погляд, є **обсяг муніципальних послуг**, які вони надають населенню відповідних адміністративних одиниць, реалізуючи свої повноваження.

У цілому “... управлінська послуга — це створення організаційних умов для реалізації свого права громадянином або іншим суб’єктом адміністративно-правових відносин. Не всяка розпорядча діяльність, навіть спрямована на реалізацію прав і свобод громадян, є послугою” [10, с. 88].

І. Коліушко та В. Тимощук пропонують таке визначення управлінських послуг: “... це діяльність уповноважених законом органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування (уповноважених державою суб’єктів), спрямована на забезпечення передбачених законом прав та інтересів фізичних і юридичних осіб, які проявили ініціативу в їх реалізації” [11, с. 31]. Ці автори не ототожнюють поняття державних та управлінських послуг і вважають, що більш коректно вживати терміни “державні послуги” (які надаються органами виконавчої влади та державними установами й організаціями) та “муніципальні послуги” (тобто ті, що надаються органами місцевого самоврядування та комунальними (муніципальними) установами, організаціями, підприємствами). За ознакою публічності державних та муніципальних послуг автори пропонують об’єднати їх у групу “публічних послуг”,



з числа яких виділити управлінські послуги (що надаються органами виконавчої влади та місцевого самоврядування) та “не управлінські публічні послуги” (ті, що надаються державними та муніципальними установами, підприємствами та організаціями) [11, с. 31].

Саме таким шляхом і розвивається система публічних послуг у нашій країні. У затвердженій у 2006 р. Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади визначено, що сферу публічних послуг становлять послуги, які надаються органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, які перебувають у їх управлінні. При чому державні послуги надаються органами державної влади (в основному виконавчої) та державними підприємствами, установами, організаціями, а також органами місцевого самоврядування в порядку виконання делегованих державою повноважень за рахунок коштів державного бюджету. А муніципальні послуги надаються органами місцевого самоврядування, а також органами виконавчої влади та підприємствами, установами, організаціями в порядку виконання делегованих органами місцевого самоврядування повноважень за рахунок коштів місцевого бюджету [12].

В. Долечек визначає, що “... під державними (управлінськими) послугами слід розуміти діяльність органів виконавчої влади (а також місцевого самоврядування), їх посадових осіб з виконання обов’язків держави перед громадянами щодо створення умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав і свобод” [13, с. 94]. Ми не зовсім погоджуємося із цим визначенням, адже з нього випливає, що органи місцевого самоврядування, до яких за українським законодавством належать і районні та обласні ради, виконують обов’язки держави. А насправді органи місцевого самоврядування за своїм конституційно-правовим статусом наділені певним колом прав та обов’язків, які не тотожні правам та обов’язкам органів державної влади, проте, безсумнівно, і ті, й інші виконують обов’язки перед громадянами щодо створення умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав та обов’язків.

Тому, на нашу думку, доцільно ввести окреме поняття муніципальних послуг з конкретним визначенням їх споживачів (користувачів) та виконавців, адже на місцевому та регіональному рівнях реалізація спільних або індивідуальних інтересів і потреб людей здійснюється через споживання саме муніципальних послуг. Д. Сухінін та Ю. Шаров розуміють їх як “... клас публічних послуг, що надаються фізичним та юридичним особам, які мешкають або діють на території муніципального утворення, під відповідальність і в межах компетенції органів і організацій системи місцевого самоврядування власне ними, або із залученням організацій приватного чи громадського секторів” [14, с. 293].

“Територіальна громада виступає як соціальна єдність, а перед органом місцевого самоврядування — як колективний замовник щодо задоволення певних потреб через надання відповідних послуг. Саме з метою реалізації такого замовлення й повинно здійснюватися управління в муніципальному утворенні, у циклі якого потреби громади формують коло цільових вимог і є входом системи, а комплекс послуг відповідного набору і якості — кінцевим результатом (виходом) системи управління” [14, с. 291].

Якщо ж звернутися до найзагальнішого визначення послуги, то це — дія, вчинок, що дає користь, допомогу іншому або це діяльність підприємств, організацій та окремих осіб, виконувана для задоволення будь-чиїх потреб, обслуговування [15]. Відомий вчений Ф. Котлер визначає послугу таким чином: це “... будь-який захід, діяльність чи вигода, які одна зі сторін може запропонувати іншій, що здебільшого невідчутні і не призводять до оволодіння чимось” [16, с. 74].

Виходячи із вищевикладеного, можна запропонувати таке визначення муніципальних послуг: це діяльність органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб або створених ними установ, організацій та комунальних підприємств з виконання



своїх обов'язків перед територіальними громадами (або їх спільністю) щодо створення умов для повноцінної реалізації громадянами (членами відповідних територіальних громад) своїх прав і свобод. Муніципальні послуги можна поділити на 2 групи:

1. *Управлінські муніципальні послуги* (дії, що вчиняються органами місцевого самоврядування та їх посадовими особами, і які спрямовані на забезпечення відповідним територіальним громадам умов для повноцінного життя та реалізації ними своїх прав, свобод, виконання своїх певних життєвих обов'язків). Так, наприклад, обласні ради приймають та контролюють виконання регіональних програм соціально-економічного розвитку, які включають заходи з вирішення проблем зайнятості та безробіття, соціального захисту населення, створення середовища вільної конкуренції на території відповідної області тощо, регіональних екологічних, культурних програм. На жаль, законодавство на сьогодні не передбачає наявності у районних та обласних рад власних виконавчих органів, що здійснювали б реалізацію цих програм, хоча розширення повноважень цих органів передбачено зробити в ході майбутніх реформ. Проте сам факт прийняття радою цієї програми вже тягне за собою обов'язок відповідної держадміністрації її виконувати. Тому такі дії можна вважати послугами районних та обласних рад населенню відповідних адміністративно-територіальних одиниць із забезпечення громадянам гідного соціального становища, умов для здійснення трудової діяльності, охорони навколишнього природного середовища;

2. *Не управлінські муніципальні послуги* (дії, що виконуються установами, організаціями та комунальними підприємствами для задоволення потреб членів територіальних громад, їх обслуговування). До класу цих послуг, зокрема на регіональному рівні, можна віднести забезпечення радами функціонування закладів медицини, вищої освіти, обласних (районних) транспортних, побутових підприємств тощо, які знаходяться у спільній власності територіальних громад району або області.

Оскільки районні та обласні ради згідно із Законом України "Про місцеве самоврядування в Україні" представляють спільні інтереси територіальних громад відповідного району або в цілому області [2, с. 10], то замовником муніципальних послуг, які надаються відповідними органами місцевого самоврядування, є ця спільність територіальних громад, а замовленням — ті потреби та інтереси, які не можуть бути ефективно задоволені на базовому рівні (управління об'єктами спільної власності територіальних громад, прийняття довго- і короткострокових програм соціально-економічного розвитку регіону, реалізація довгострокових інвестиційних проектів, що зачіпають інтереси всього населення області тощо).

Надання тих чи інших послуг органами місцевого самоврядування регіонального рівня (районними та обласними радами) також може зумовлюватися виникненням такої ситуації, яку можна назвати "економією на масштабі", тобто коли вартість послуги зменшиться за рахунок того, що вона буде надаватися на більшій території чи для більшої кількості людей. До прикладу, така ситуація простежується у сфері медичного обслуговування населення, яка є однією із найголовніших сфер, що забезпечують органи місцевого самоврядування на своїй території. Коли в регіоні виникає необхідність закупити певне дороге медичне обладнання або необхідно організувати спеціальний центр для окремої категорії хворих, доцільно це робити саме на обласному або районному рівні, адже цими послугами зможуть користуватися члени територіальних громад всієї області (району), та й обласний (районний) бюджет має більше можливостей для фінансування цих проектів.

Таким чином, специфіка надання муніципальних послуг органами місцевого самоврядування регіонального рівня, на відміну від органів місцевого рівня, полягає в тому, що ці органи у процесі реалізації своїх повноважень майже не надають послуг комерційного характеру, тобто в своїй більшості, вони є безоплатними й основною їх метою є створення системи належного забезпечення життєдіяльності регіону у той час, як сільські, селищні, міські ради надають велику частину оплатних



послуг громадянам (наприклад, приватизація земельної ділянки, реєстрація суб'єкта підприємницької діяльності та багато інших).

Обласний рівень повинен стати справжньою формою місцевої самоврядної влади в регіоні. Саме цей рівень здатен реально займатися питаннями розвитку регіонів (областей), розробкою стратегії регіонального розвитку щодо навколишнього середовища, зайнятості, що справді, за своєю природою є регіональними проблемами, а також питаннями надання певних видів послуг (вища освіта чи деякі соціальні програми). Проте обсяг надання муніципальних послуг, які можуть надавати районні та обласні ради, як уже зазначалося, обмежений повноваженнями цих органів, що є в більшій мірі організаційними та майже не передбачають виконання управлінських дій, спрямованих на забезпечення потреб конкретних громадян. Тому, на наш погляд, ця особливість виступає обмеженням діяльності районних та обласних рад як органів місцевого самоврядування регіонального рівня.

У представленому дослідженні описані 3 із 5 правових особливостей реалізації повноважень органами місцевого самоврядування регіонального рівня, тому перспектива полягає у подальшому їх дослідженні та висвітленні на сторінках наукових видань.

Список використаних джерел

1. Особливість [Електронний ресурс] Великий тлумачний словник сучасної української мови [ABBYY Lingvo Online]. — URL : <http://www.lingvo.ua/uk/search/uk-uk/особливість?searchMode=Interpretations>.
2. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [Текст] // ВВР. — 1997. — № 24. — Ст. 170.
3. Шахматова, Т. Питання реформування місцевих органів влади [Текст] / Т. Шахматова // Право України. — 2007. — № 4. — С. 22–25.
4. Конституційне право України [Текст] / за ред. В. Ф. Погорілка. — К. : Наукова думка, 1999. — 734 с.
5. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 72/1 Спеціальний випуск. — Стор. 15. — Ст. 2598.
6. Про внесення змін в адміністративне районування Української РСР : Указ Президії Верховної Ради УРСР від 04.01.1965 р. № 2н-06 [Текст] // ВВР УРСР. — 1965. — № 3. — Ст. 64.
7. Куц, Ю. Від сакральної геометрії до соціальної алгебри. Потрібні нові механізми посилення регіонального розвитку [Текст] / Ю. Куц // Віче. — 2004. — № 2. — С. 47–51.
8. Лялюк, О. Сучасні проблеми правової основи організації та діяльності місцевих рад [Текст] / О. Лялюк // Підприємництво, господарство і право. — 2006. — № 9. — С. 62–65.
9. Борденюк, В. І. Конституція України та становлення галузі права місцевого самоврядування [Текст] / В. І. Борденюк // Збірник наукових праць Української Академії державного управління. — Вип. 1. — К., 1999. — С. 282–291.
10. Голосніченко, І. Правове регулювання надання державних управлінських послуг та вирішення адміністративних спорів [Текст] / І. Голосніченко // Право України. — 2003. — № 10. — С. 86–89.
11. Коліушко, І. Управлінські послуги — новий інститут адміністративного права [Текст] / І. Коліушко, В. Тимошук // Право України. — 2001. — № 5. — С. 30–34.
12. Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади, схв. розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15.02.2006 р. № 90-р [Текст] // ОВУ. — 2006. — № 7. — Стор. 167. — Ст. 376.
13. Долечек, В. Управлінські послуги: сутність, ознаки, види [Текст] / В. Долечек // Вісник НАДУ при Президентіві України. — 2003. — № 3. — С. 93–99.
14. Сухінін, Д. Якість муніципальних послуг у контексті становлення громадянського суспільства [Текст] / Д. Сухінін, Ю. Шаров // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. — 2005. — № 4. — С. 290–297.
15. Послуга [Електронний ресурс] Великий тлумачний словник сучасної української мови [ABBYY Lingvo Online]. — URL : <http://www.lingvo.ua/uk/Interpret/uk/послуга>.



16. Адміністративні послуги місцевих органів державної виконавчої влади [Текст] : [монограф.] / [А. О. Чемерис, М. Д. Лесечко, А. В. Ліпенцев, А. О. Каляев та ін.] / за заг. ред. А. О. Чемериса. — Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2004. — 148 с.

*Рекомендовано до друку кафедрою державного управління та місцевого самоврядування
Хмельницького університету управління та права
(протокол № 5 від 24 січня 2012 року)*

Надійшла до редакції 06.02.2012

Ковтун И. Б. Некоторые особенности реализации полномочий органов местного самоуправления на региональном уровне в Украине

Определены и исследованы такие правовые особенности реализации полномочий органов местного самоуправления на региональном уровне в Украине, как определения их как органов местного самоуправления, которые представляют общие интересы территориальных обществ сел, поселков, городов, нормативно правовую базу их функционирования и объем муниципальных услуг, что они предоставляют. Сделан вывод, что эти особенности вместе с рядом других отличают районные и областные советы от советов базового уровня и выступают определенными ограничениями в их функционировании.

Ключевые слова: особенность, районный и областной совет, особенности реализации полномочий органов местного самоуправления регионального уровня, акты органов и должностных лиц местного самоуправления, управленческая услуга, муниципальная услуга.

Kovtun, I. B. Some Features of Realization of Plenary Powers of Organs of Local Self-Government at Regional Level in Ukraine

In the articles certain and such legal features of realization of plenary powers of organs of local self-government are investigational at regional level in Ukraine as determination of them as organs of local self-government, which present general interests of territorial societies of villages, settlements, cities, normatively legal base of their functioning and volume of municipal services, that they give. A conclusion is done, that these features, together with a row other, distinguish district and regional soviets from advices of base level and come forward certain limitations in their functioning.

Key words: feature, district and regional soviet, features of realization of plenary powers of organs of local self-government of regional level, acts of organs and public servants of local self-government, administrative service, municipal service.

